

Arrest

nr. 320 607 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 19 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 17 oktober 2024 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep

door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het beroep komt onontvankelijk voor, in de mate dat het gericht is ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt hiertegen geen rechtsmiddel ontwikkeld. In haar inleidend verzoekschrift stelt verzoekster dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van het bestreden bevel tot gevolg heeft daar dit laatste een gevolg zou zijn of zou voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Het bevat duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet lijkt op te dringen.

Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending daarvan blijkt dan ook niet.

De eerste bestreden beslissing gaat duidelijk in op de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoekster benadrukt de elementen die haar zaak kenmerken, met name dat zij een ononderbroken verblijf van 13,5 jaar heeft, is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat zij “terecht verhinderd” is om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en dat door hier anders over te oordelen de bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin”. Met een herhaling van de ingeroepen elementen en door haar eigen visie op haar zaak mee te delen toont verzoekster niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door haar ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat de conclusie van verweerder als zou zij een “zelfstandige vrouw” zijn en geen “kwetsbare persoon” een loutere veronderstelling is. Meer bepaald uit zij kritiek op de passage: “maar mevrouw verklaarde zelf over een familiaal netwerk te beschikken in het herkomstland en mevrouw heeft ook nog eigendommen in Congo. Mevrouw heeft universitaire studies gevolgd in Congo. Ze baatte ook een drankencentrale in Congo uit.” Zij werpt op dat dit gebaseerd is op “achterhaalde en deels foutieve informatie”. Ze betoogt dat de verwerende partij een bron had moeten vermelden zodanig dat zij zich terzake ook had kunnen verdedigen. De Raad merkt, samen met de verwerende partij op dat deze informatie op eenvoudige wijze kan teruggevonden worden in het administratief dossier, met name in het gehoorverslag van de politie van Antwerpen van Rechercheur L.T. van 12.06.2012. Een bronvermelding is niet nodig voor alle feitelijke elementen die de verwerende partij uit de stukken van het administratief dossier afleidt, temeer daar het gaat om verklaringen die verzoekster zelf heeft afgelegd en dus geacht wordt te kennen. Verzoekster laat ook na concreet uit te leggen waarom het “achterhaalde en deels foutieve informatie” betreft.

Verzoekster betoogt: “dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoekster gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, dewelke - zoals in de praktijk blijkt - minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster hierdoor de banden, integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien, hetwelke disproportioneel zou zijn.” Deze omstandigheid heeft verzoekster echter niet als dusdanig aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 4 mei 2023. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op basis van elementen waarover verweerder niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheid buitengewoon is in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dezelfde opmerking kan worden gemaakt waar verzoekster betoogt: “Dat deze verhindering ook wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster t.a.v. haar land van herkomst ontworteld zijn én al veel sterkere binding heeft met België én verzoekster overigens in Congo niets meer bezit en daar zo goed als geen familie meer heeft.”

1.2. Verzoekster richt op 30 oktober 2024 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesamenvatting, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar moeten toelaten haar aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit België in te dienen, zodat de Raad het standpunt dat hij heeft ingenomen in voormelde beschikking zal dienen te herzien. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift. De verwerende partij onderschrijft de gronden van de beschikking.”

1.4. Door de overtuiging te ventileren dat zij wel degelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en verder enkel te volharden in het verzoekschrift, slaagt verzoekster er geenszins in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA